

Izredno lepa čednost.

3. Naši dobrotniki v nebesih.

Znana nam je vsem resnica, katero je tako lepo povedal sv. Jakob v svojem listu: „Vsak dober dar pride od zgoraj, od Očeta luči!“ Vemo pa tudi, da vseh dobrot ljubi Bog ne pošilja kar naravnost iz nebes, marveč bi smeli reči, da je podoben dobrotnemu kralju, ki ne deli vedno in povsod lastno-ročno svojih dobrot, marveč jih premnogo izročuje svojim zanesljivim služabnikom in prijateljem, da jih raznašajo in delijo na okrog. In čisto naravno je, da ljudje, kateri po tej poti prejemajo darove, niso hvaležni le samo kralju, marveč tudi onim kraljevim zaupnikom, kateri so jim izročili kraljeve darove. Tudi te posredovalce imajo v velikem čislju in se jim zahvaljujejo z iskrenimi besedami ter jih spoštljivo imenujejo svoje dobrotnike.

Takih prijateljev in služabnikov, poslancev in posredovalcev ima nebeški Oče premnogo, da nam po njih pošilja svoje dobröte. Vsi so naši dobrotniki, katerim moramo biti hvaležni. Nekaj jih je v nebesih, nekaj na zemlji.

Danes si oglejmo naše dobrotnike v nebesih.

1. Na čelu vseh nebeških dobrotnikov je prečista Devica Marija. Po njej nam je nebeški Oče poslal največjo dobroto. To nam je povedal Jezus sam. Nekoč je hotel Zveličar ljudem dopovedati, kako zelo jih ljubi nebeški Oče in s katero dobroto jim je najbolj pokazal svojo neskočno ljubezen. In vsevedni Jezus sam ni vedel za nobeno večjo dobroto božjo, kakor je ta, da nam je poslal Zveličarja na svet: Tako je Bog ljubil svet, da je poslal svojega edinorojenega Sina! In po kom nam je nebeški Oče poslal to svojo največjo milost? Po Mariji, presveti Devici! Vsled tega pa, ker je po Mariji prišel božji Sin na svet, smemo reči, da so nam tudi vse one milosti, katere je Jezus zaslužil človeštvu, prišle po Mariji, in da vse, kar nam deli Jezusova sv. cerkev, nam je prišlo po Mariji. In zato kar na-

ravnost trdijo cerkveni očetje, da je Bog sklenil svoje dobrote in milosti deliti po Marijinih rokah.

Da, Marija je za Bogom naša največja dobrotnica. Torej smo ji tudi dolžni svojo največjo hvaležnost. In hvala Bogu, od nekdaj so to spoznali in tudi goreče izpolnjevali vsi dobri kristjani. Po vsem svetu, kjerkoli je razširjena sv. katoliška cerkev, je polno krasnih spomenikov, ki so jih postavili hvaležni Marijini častilci. Veličastne Marijine cerkve, prelepi Marijini altarji, čarobne Marijine podobe in neštete zahvale poleg njih na cerkvenih stenah, pristrčne Marijine pesmi in navdušeno pisane Marijine knjige itd., vse vse nam glasno izpričuje, kako so bili od nekdaj hvaležni svoji nebeški Materi vsi dobri Marijini otroci. Najlepši spomeniki detinske hvaležnosti do nebeške kraljice so pa živi spomeniki, Marijini sinovi in Marijine hčere, ki se zbirajo okrog Marije v dičnih vencih Marijinih družb in bratovščin ter se skušajo med seboj v svetem tekmovanju, kako bi se izkazovali čimdalje bolj vredne Marijinih dobrot — z lepim, brezmadežnim življenjem! Lepo, nedolžno življenje — pač najlepša zahvala Mariji, prvi in največji dobrotnici v nebesih!

Naj vam še povem, kako zelo je bil hvaležen Mariji preblagi Marijin častilec sv. Lenart Portonariški. Sam je pripovedoval tako-le: „Kadar premišlujem vse milosti, katere sem že prejel od najsvetejše Device, se sam sebi zdim, kakor da bi bil velika romarska cerkev. V taki cerkvi je razobešeno po vseh stenah polno tablic. Na njih je v podobah ali pa z besedo povedano, v čem je Marija uslišala gorke prošnje romarjev; potlej je pa rečeno: „Po Marijini milosti“. Ravno tak se jaz zdim sam sebi, kar ves popisan z besedami: „Po Marijini milosti.“ Moje zdravje na duhu in na srcu, moje mašništvo, moja meniška obleka, vse, vse mi je dano po Marijini milosti! Berite, o le berite! popisan sem, ves popisan, na duši in telesu, zunaj in znotraj: „Po Marijini milosti!“ Bodi torej tudi brez konca in kraja češčena, moja premilostna dobrotnica; na veke bom prepeval usmiljenje Marijino, in če se rešim, rešen bom le „po milosti svoje veličastne kraljice Marije“.

2. Za Marijo so naši največji dobrotniki — angeli. O dobrotah teh nebeških poslanecev ti ne bom pripovedoval nadolgo in široko. Ne zato, kakor da bi ti ne imel veliko povedati, marveč zato, ker sem prepričan, da že ti, mladi čitatelj, sam veliko veš. Ko si bil še čisto majhen, so te ljuba mati tolikrat vzeli v naročje in ti pripovedovali, kako imenitnega spremljevalca imaš pri sebi. Zvečer, ko so te spravljali v posteljo, in si se morda bal teme, so ti dajali srčnost in tolažili: ničesar se ne boj, saj bo vso noč angelček čuval pri tebi, ko boš ti spančkal; on je zadosti močan in bo odgnal vsakega, ki bi ti hotel storiti kaj žalega. Zjutraj, ko si se vesel prebudil in se začel ozirati po zajutreku, bilo je zopet prvo mamino vprašanje: „Ali si se že zahvalil angelčku?“ In ko si odhajal od doma, so te zopet priporočali in izročali angelu varihu. Prišel si v šolo, tudi tukaj so ti tako lepo razlagali gospod katehet, kako ljubeznivi in dobri so nam angeli, kako skrbno nas varujejo na duši in na telesu, tudi takrat, ko nas ljudje ne morejo ...

Jaz te le eno reč vprašam: Ali si se že učil prelepo zgodbo o Tobiju in njegovem angelu? ako še ne, poišči si v velikih svetopisemskih zgodbah št. 70 in 71. In ko pribereš v zadnjem odstavku do besedi: „Nemogoče je sicer, da mu vredno povrnemo vse njegove dobrote; pa prosim te, moj oče, da ga prosiš, morebiti da vzame polovico vsega, kar smo prinesli“, itd., pa prenehaj in postoj nekoliko ter reci isto tudi sam sebi, da je nemogoče povrniti vseh dobrot, ki si jih že prejel in jih vedno prejemaš od svojega angela variha, ter skleni prav za trdno, da se boš odslej zvesto in redno zahvaljeval vsako jutro in vsak večer svojemu angelu varihu in mu še posebno s tem izkazoval svojo hvaležnost, da boš vedno lepo živel in služil Bogu kakor blagi Tobija.

3. Svetniki sicer nimajo tolike moči kakor Marija in angeli, vendar so tudi naši neprecenljivi prijatelji in dobrotniki v nebesih. Prvič so najboljši ljudje, kar jih je kdaj svet videl. Saj so se že na zemlji tako zelo odlikovali v ljubezni do bližnjika; radovoljno so

pomagali, kjer so le mogli, tolažili žalostne, celili rane in sušili solze bednim ljudem; že tu na zemlji so jih imenovali angele v človeški podobi. Zdaj so pa poveljani, njih duša je še vse lepša v nebeški popolnosti, torej njih ljubezen veličastnejša. Drugič je pa tudi njih moč zdaj veliko večja nego poprej na zemlji. Če je pa ljubi Bog že na zemlji radi njih čudežno pomagal bednim ljudem, koliko bolj zdaj, ko jih je povabil k sebi, da so deležni njegove slave in sreče, da „vladajo ž njim“, kakor pravi sv. pismo. Nekatere je pa Bog sam po svoji cerkvi še posebej odločil za naše priprošnjike in pomočnike.

Nikar ne bodite med onimi, kateri vedno le prosijo svetnike, zahvalo pa zanemarjajo, marveč bodite jim pristrčno hvaležni s pobožnim češčenjem in zvestim posnemanjem njih vzornega življenja.

4. Celo tudi vernim dušam moramo biti hvaležni. Sebi sicer ne morejo pomagati, a nam pa morejo koristiti s svojo priprošnjo. Saj so tudi ljubljene otroci Božji, le da so še v kazni. Tega so se že prepričali premnogi, ki so se jim priporočali v raznih potrebah. Dušam v vica pa ne moremo boljše izkazovati hvaležnosti, nego s tem, da jim po svoji moči lajšamo in krajšamo prebitko trpljenje.

Zopet tu vam moram buditno klicati: Na kvišku — hvaležna srca!

Materina ljubezen.

(Davna pravljica. Spisal Selko.)

Nekaj lepega, nekaj divnega sem videla nocoj!“ Tako je pozdravila deviška breza svojo sosedo, vitko hojo, ko se je ta zbudila iz sladkih sanj.

„Kaj nisi spala?“

„Samo nekoliko.“

„No in kaj si videla?“

„Čuj, nekaj nenavadnega — ljubezen materino!“

„Daj, povej, kje in kako“, prosila je hoja.